

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτήσια δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμνηοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέησθε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 8 Μαΐου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 23

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ALEXANDRE ALANOF
καὶ JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ Ἑρρίκος κάθε στιγμὴ πετάγε-
ται ἀπὸ τὸν φεγγίτη στὴ μηχανή
καὶ ἀπὸ τὴ μηχανὴ στὸ φεγγίτη.

Καὶ ὁ μηχανισμὸς αὐτὸς γίνεται μὲ
ἄμετρη προσοχή, γιατί μόλις κόβεται
τὸ γκάζι ποὺ φρενάρει τὴν πτώση τῆς,
ἡ βολίδα ἀρχίζει νὰ πέφτῃ μὲ ἀνη-
συχαστικὴ ταχύτητα. Μέσα σὲ διά-
στημα μικρότερο τοῦ ἑνὸς δευτερο-
λέπτου, στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας ποὺ
δὲν φωτίζεται παρὰ μόνον ἀπὸ τὸ πέ-
ραςμα τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου δορυ-
φόρου, ὁ Ἑρρίκος πρέπει νὰ προ-
φταίνη νὰ βλέπῃ ποὺ πηγαίνει, νὰ
ἀποφεύγῃ τοὺς διαφόρους κινδύνους
ποὺ τοῦ παρουσιάζονται καὶ νὰ διευ-
θύνῃ τὴν βολίδα πρὸς τὸ μέρος τὸ πιδ
κατάλληλο γιὰ τὴν προσγείωσή τους.

Ἔτσι, ἀφοῦ ἔκανε τοὺς πιδ ἀξιο-
θαύμαστους χειρισμούς, ὁ νεαρὸς ἄ-
στρονόμος καταφέρνει τέλος νὰ ἀ-
κουμπήσῃ μαλακὰ-μαλακὰ τὴ βολίδα
στὴ μέση μιᾶς ἀπέραντης γυμνῆς πε-
διάδας.

— Φτάσαμε! φωνάζει ὁ Βαρνά-
δας, καὶ ὁρμάει ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα.

— Στάσου, τοῦ φωνάζει ὁ Ἑρρί-
κος, μὴ βιάζεσαι. Πρέπει νὰ κρατή-
σουμε τὴν ψυχραιμία μας.

Μὰ ὁ Βαρνάδας δὲν τὸν ἀκούει.
Νευρικός καὶ ἀνυπόμονος τραβάει τὴς
ἀμπάρες τῆς μεγάλης σιδερένιας πόρ-
τας. Ὁ Ἑρρίκος τρέχει καὶ τὸν κρα-
τάει μὲ τὴ βία. Μὰ ὁ Βαρνάδας εἶναι
σὰν τρελλός, δὲν ξέρεי τί κάνει καὶ
δίνει στὸν Ἑρρίκο μιὰ γροθιά κατά-
στηθα, ποὺ τὸν ρίχνει κάτω. Ἔως
ὅτου προφθάσῃ ὁ νέος νὰ συνέλθῃ
ὁ Βαρνάδας ἔχει ξεκλειδώσει τὴν
πόρτα καὶ ἐτοιμάζεται νὰ τὴν ἀνοίξῃ.

Μὰ τώρα τρέχει κι' ὁ Ἀνδρέας νὰ
βοηθήσῃ τὸν φίλο του καὶ μὲ πολὺν

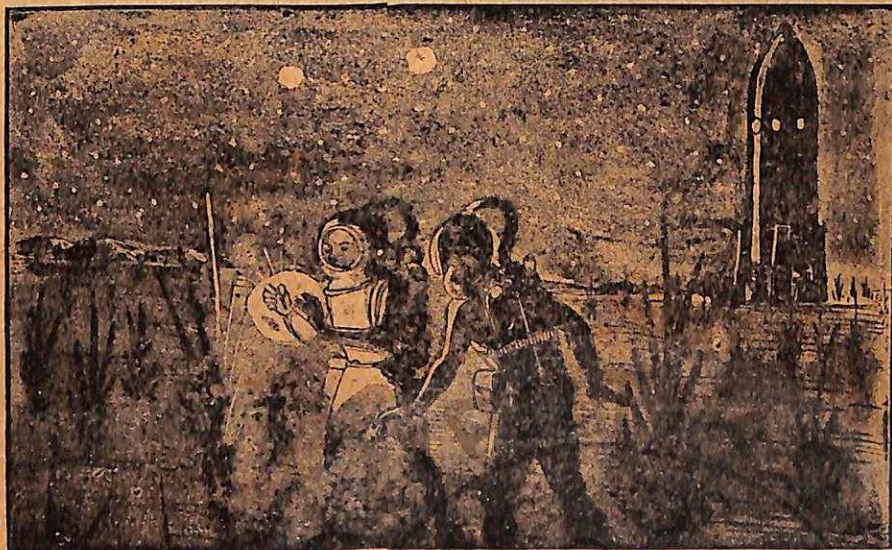
κόπο οἱ δύο τοὺς καταφέρνουν νὰ
συγκρατήσουν τὸ μισότρελλο ὑπηρέτη.

— Ἔσκασα πιά μέσα σ' αὐτὴ τὴ
φυλακή, φωνάζει ἐκεῖνος ἑξαλλος.
Θέλω νὰ βγῶ στὸν καθαρὸ ἄέρα, ν'
ἀναπνεύσω.

— Μὰ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν σ'

δρέα, δὲν τὸ σκεφθήκαμε ὅταν σχε-
διάσαμε ποὺ νὰ τοποθετήσουμε τοὺς
φεγγίτες. Γιατί μπορεῖ τούτῃ τῇ στιγ-
μῇ νὰ εἴμαστε περιτριγυρισμένοι ἀπὸ
τίποτε ἄγρια πλάσματα ποὺ θὰ μᾶς
σκοτώσουν μόλις ξεμυτίσουμε. Πρέπει
λοιπὸν νὰ λάβουμε ὅλες μας τὴς προ-
φυλάξεις.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Ἑρρίκος
παίρνει στὰ χέρια του μιὰ γυάλινη
σφαῖρα, ποὺ μ' ἓνα εἰδικὸ σύστη-
μα ἀπὸ σωλήνες καὶ ἀντλίες θὰ

«Ἡ βολίδα βρίσκεται σ' ἓνα μέρος ἔρημο». (Σελ. 202, στ. β').

ἀφήνουμε νὰ βγῇ γιατί δὲν ξέρουμε
τί εἶδους ἀέρας εἶναι αὐτὸς ποὺ βρί-
σκεται γύρω μας. Μπορεῖ νὰ μᾶς
κάψῃ τὰ πλεμόνια. Πρέπει λοιπὸν
νὰ περιμένῃς νὰ τὸν ἀναλύσουμε χη-
μικῶς καὶ ἴσως νὰ μὴ μπορέσου-
με νὰ βγοῦμε παρὰ μόνο μὲ σκά-
φανδρα.

— Χωρὶς νὰ ὑπολογίζουμε, συμ-
πληρώνει ὁ Ἑρρίκος, πὼς μᾶς εἶναι
ἀδύνατο νὰ ἰδοῦμε τὴ βάση τῆς βολί-
δας ἀπ' ἐδῶ ποὺ βρισκόμαστε κλει-
σμένοι, καὶ αὐτό, ἀγαπητέ μου Ἀν-

τὴν γεμίση μὲ ἄέρα ἀπὸ τὸν Ἀρη.

Μόλις ἡ σφαῖρα γέμισῃ ὁ Ἑρρίκος
τὴν κοιτάξῃ πρῶτα στὸ φῶς καὶ τοῦ
φάνηκε πὼς εἶχε μιὰ ἐλαφρὰ ρόδινη
ἀπόχρωση.

— Ἡ σειρά σου τώρα, εἶπε στὸν
Ἀνδρέα.

Δουλειὰ τοῦ χημικοῦ εἶναι βέβαια
νὰ κάνῃ τὴν ἀνάλυση τοῦ ἄγνωστου
αὐτοῦ ἀερίου. Πράγμα σχετικὰ εὐ-
κολο γιὰτὶ μέσα στὴ βολίδα ὁ Ἀν-
δρέας ἔχει στημένο ὁλόκληρο χημι-
κὸ ἐργαστήριον.

Ἡ ἀνάλυση δείχνει πῶς ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀέρας τοῦ πλανήτη ἔχει ἐπάνω-κάτω τὴν ἴδια σύσταση μὲ τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα τῆς γῆς, ἔχει ὁμοίως καὶ ὁρισμένα συστατικά μέσα τοῦ πού ὁ Ἀνδρέας δὲν μπορεῖ νὰ τὰ καθορίσῃ γιατί παρόμοια δὲν ὑπάρχουν στὴ Γῆ.

— Στὸ ἴδιο σημεῖο βρισκόμαστε ὅπως καὶ πρὶν, λέει, τακτοποιώντας τὰ ἐργαλεῖα του. Πού μπορούμε τώρα νὰ ξέρουμε ἂν κανένα ἀπὸ τὰ ἄγνωστα αὐτὰ στοιχεῖα δὲν εἶναι δηλητηριώδες καὶ θανατηφόρο γιὰ τὸν ἀνθρώπινον ὄργανισμό;

Ὁ Ἑρρίκος στέκεται σκεπτικός: μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα, μὲ τὰ φρύδια ζαρωμένα, μὲ τὰ χεῖλη σφιγμένα. Ὅταν παίρνει αὐτὸ τὸ ὕψος ὁ Ἑρρίκος, αὐτὸ σημαίνει πῶς πρόκειται νὰ λάβῃ μιὰ ἀπόφαση: Μιὰ ἀπόφαση πραγματικὴ σημαντικὴ καὶ τελειωτικὴ πού θὰ τὴν βάλῃ ἀμέσως καὶ σὲ πράξη.

Λέει λοιπὸν:

— Τὸ κάτω κάτω ἐκεῖνο πού μᾶς ἐνδιαφέρει εἶναι τὸ νὰ ἔχῃ ὁ ἀέρας ἀρκετὸ ὀξυγόνο ὥστε νὰ μπορῇ κανεὶς ν' ἀναπνεύσῃ. Ἀπ' ὅ,τι βλέπω τὸ ὀξυγόνο ἐδῶ βρίσκεται σὲ μικρὴ-τερὴ ἀναλογία ἀπ' ὅ,τι στὴν ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς, μὰ δὲν φαντάζομαι νὰ εἶναι τόσο λίγο ὥστε νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ στὴν ἀναπνοή. Ἀκούστε λοιπὸν τί θὰ κάνουμε: Θὰ βγοῦμε μὲ τὰ σκάφανδρα. Καὶ ὅταν βρεθοῦμε ἔξω στὸ ὑπαίθρο, ἂν τυχὸν δὲν παρατηρήσουμε τίποτα τὸ ὑποπτό, κατόικους τοῦ πλανήτη ἢ ἄγρια θηρία, τότε θὰ ἐπιχειρήσουμε νὰ ἀνάψουμε κανονικά, αὐτὸ σημαίνει πῶς τὸ ὀξυγόνο εἶναι ἀρκετὸ.

Λέγοντας αὐτὰ ὁ Ἑρρίκος εἶχε πάρει κίβλας τὰ σκάφανδρα στὰ χέρια του καὶ ἀφοῦ ἔδωσε στὸν Ἀνδρέα καὶ στὸν Βαρνάβα τὰ δικά τους, ἄρχισε νὰ φορᾷ τὸ δικό του.

Ὅσοις τότε ἔλη γῆ φέρα τοῦ Βαρνάβα ἔχει κοπεῖ. Ἀντὶ νὰ βιαστῇ νὰ φορέσῃ πρῶτος τὸ σκάφανδρο καὶ νὰ βγῇ ἔξω, μένει ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι του. Ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴν νευρικὴ κρίση πού εἶχε πρὶν δὲν μπορεῖ τώρα ὅτε τὰ χέρια του νὰ σηκώσῃ. Οἱ δύο νέοι τὸν βοηθοῦν νὰ φορέσῃ τὸ σκάφανδρό του καὶ ὕστερα τὸν ἀφήνουν μέσα στὴ βολίδα, μὲ τὸ ἀκουστικό τοῦ τηλεφώνου στὰ χέρια, ὥστε νὰ τρέξῃ νὰ τοὺς βοηθήσῃ ἂν τυχὸν καὶ παρουσιαστῇ ἀνάγκη.

Ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ Ἑρρίκος ὀπλιζόνται ὁ καθένας μ' ἓνα τουφέκι περασμένο στὸν ὦμο, ἓνα μαχαίρι στὴ

ζώνη καὶ ἓνα περιστροφὸ βαλμένο στὴν τσέπη.

Μὰ ὅλες αὐτὲς οἱ προφυλάξεις εἶναι περιττές. Ἡ βολίδα βρίσκεται σ' ἓνα μέρος ἐντελῶς ἔρημο. Ψυχὴ ζωντανή δὲν φαίνεται ὁλοτρόγυρα καὶ ἡ ἔρημος αὐτὴ μοιάζει ἀπέραντη.

Γύρω ἀπὸ τὴ βολίδα τὸ ἔδαφος φαίνεται καμμένο ἀπὸ τὴν ἐξάντληση. Παρακάτω εἶναι πιδ ἑλαστικό: Δὲν εἶναι ἔμως ὅτε ἄμμος ὅτε πηλὸς ἀλλὰ ἓνα εἶδος λάσπης πού κολλᾷ ἐνὰ πόδια καὶ κάνει δύσκολο τὸ βάδισμα.

Ὁ Ἑρρίκος ἀνάβει ἓνα σπέρτο, ὕστερα δεύτερο, ὕστερα τρίτο, τέταρτο. Ὅλα πιάνουν μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία. Καὶ τότε οἱ δύο φίλοι βγά-ζουν βιαστικά τὰ σκάφανδρά τους, πού τοὺς ἔρχονταν βολικά ὅταν πετοῦσαν στὸ κενόν, μὰ πού μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα τοὺς παραλοῦν τὶς κινήσεις τους καὶ τοὺς βραδύνουν. Ὅσο-σο ἡ πρώτη ἀναπνοὴ πού παίρνουν μέσα σ' αὐτὸ τὸν καινούργιο κόσμο, τοὺς φέρνει κάποια δυσφορία.

Κι' ἀλήθεια, ταυτιά τους βοτίζουν, τοὺς ἔρχεται δύσπνοια, ἀκοῦνε τὸ αἷμα νὰ χτυπάῃ στοὺς κροτάφους τους. Ἐχουν τὸ ἴδιο αἰσθημα πού νοιώθουν οἱ ὀρειβάτες ὅταν βρεθοῦν ξαφνικά σὲ πολὺ μεγάλο ὕψος.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΒΟΛΤΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ

Ἡ Ἑλένη καὶ ἡ Τσαντούλα, ἔχουν πάρει σήμερα τὸ πιδ σοδαρό τους ὕψος.

Σέρνουν ἓνα μικρὸ καρροτσάκι, πού ἀπὸ μέσα προβάλλει τὸ κατσαρόμα-λο κεφάλι ἐνδὲς μωροῦ.

Ἡ Ἑλένη ὅτε κἂν χαμογελάει.

Καὶ ἡ Τσαντούλα κάθε στιγμὴ βρίσκει ὅτι κάτι δὲν εἶναι στὴ θέση του, κάτι θέλει διόρθωμα.

Ἔτσι, κάθε λίγο σταματᾷ τὸ καρροτσάκι.

Φτιάνει τὰ προσκέφαλα, ξεσκο-νίζει τὸ σκέπασμα, κι' ὅλο λέει...

— Ἀνήσυχο παιδί... Ἡσυχία δὲν ἔχεις... Ὅλο κουνιέται, ἔλα τὰ χα-λάει... Ἀνήσυχο παιδί...

Τὸ «ἀνήσυχο παιδί» τὸ καμμένο, δὲν καταλαβαίνει τί τοῦ λένε οἱ δύο φρέσκες καὶ πιδ τυραννικές ἀπὸ τὴν ἀληθινή, μαμάδες.

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ, ἡ Ἑλένη ἔχει σταματήσει τὸ καρροτσάκι, ἀπέναντι ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν ἥλιο, πού χτυπάει κατὰμουτρα καὶ στραβώνει τὸ μικρό.

Τὸ μωρό, σκέπτεται ἀσφαλῶς, ὅτι καλὴ καὶ χρυσὴ εἶναι ἡ χειμωνιά-τη λιανὰ, ἀλλ' ἂν ἔλειπε αὐτὲς ὁ

ἥλιος ἀπὸ τὰ μάτια του, θὰ ἦταν κα-λύτερα...

Καὶ στρίβει τὸ κεφάλι του δεξιὰ-κι' ἀριστερὰ γιὰ νὰ τὸν ἀποφύγῃ. Ἐντωμεταξύ, ἡ Τσαντούλα, ἔχει ἀκουμπήσει στὸ χερούλι τοῦ καρρο-τσάκιου, καὶ κοιτάει μὲ ἀφοσίωση δυο-σπουργιτάκια πού ἔχουν στῆσει τρελ-λὸ καυγὰ γιὰ λίγα ψωμοψύχουλα.

Τρελλάθηκαν τὰ φτερωτά στὸ παι-χνίδι...

Καὶ ἡ Τσαντούλα... ξεχνάει τὸ σοδαρό ὕψος τῆς, καὶ χαμογελάει...

Μὰ ὅτε τὸ χαμόγελό τῆς δὲν κα-λυτερεύει τὴ θέσῃ τοῦ μωροῦ, πού ἀρχίζει ἓνα παραπονεμένο κλάψιμο. Τὰ μαγουλάκια του καίνε κόκκινα-κόκκινα, ἀπὸ τὸν ἥλιο.

Ἡ Ἑλένη, βρίσκει εὐκαιρία κι' αὐτὴ νὰ ἀρχίσῃ...

— Πάλι κλαίς, κουτόπαιδο; Τί ἔ-χεις; ἔ;

Καὶ τοῦ πιάνει, λίγο ἀγκυρμα τὸ μωτράκι του.

Τὸ κλάμμα, δυναμώνει.

— Κάνε του μιὰ βόλτα Τσαν-τούλα...

Ἡ Τσαντούλα τινάζεται.

Καὶ μὲ τὸ θόρυβο πού ἔκανε, τὰ σπουργιτάκια παράτησαν τὸ παιγνίδι, καὶ φτερούγισαν μακριὰ.

— Ἡθελὰ νὰ εἶχα ἓνα πουλάκι, ἓνα μικροῦλο καὶ ζεστὸ στὴ χούφτα μου, λέει τὸ κορίτσι. Ὅλο ζάχαρη, καὶ γλυκὰ θὰ τοῦδιναν νὰ τρώῃ...

Καὶ θὰ τοῦ ἔφταναν κι' ἓνα κρεβά-τάκι μὲ πούπουλα, κι' ἓνα χρυσὸ κλουβί...

Τὰ μάτια τῆς κλειοῦνε ἡρεμα, σὰν νὰ ὀνειρεύεται...

Καὶ ἡ Ἑλένη, τὴν κοιτάει προσε-χτικά, παρακολουθώντας γελαστὴ τὰ λόγια τῆς.

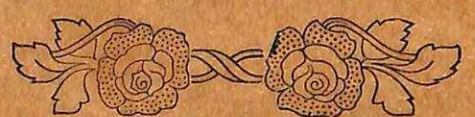
Στὰ χέρια τῆς κρατάει, ἀφηρημέ-να, τὸ μικρὸ σκέπασμα τοῦ μωροῦ, πού τὸ τίναζε, χωρὶς λόγο, γιὰ εἰκο-στὴ φορά...

Τὸ κλάμμα τοῦ μωροῦ τὶς συνέφερε. Ἐναπῆραν τὸ «ὕψος» τους.

Τὸ καρροτσάκι, ἔτριξε, καὶ κύλησε. Τὸ μωρὸ ἡσύχασε, μιὰ καὶ ἀπαλ-λάχτηκε ἀπὸ τὸν ἥλιο, καὶ τεντώ-θηκε, ἀνοίγοντας τὰ ματάκια του.

Καὶ οἱ μικρὲς μαμάδες, ξανάγιναν ὑπερήφανες κι' ἀκατάδεχτες, καὶ κοί-ταζαν μὲ κάποια περιφρόνηση, δυο-ἀγοράκια, πού καθισμένα στὶς πλά-κες τοῦ ἀντικρυνοῦ πεζοδρομίου, μα-σοῦλαγαν ζεστὰ στραγάλλια...

(Πάτρα) ΜΥΡΡΑ ΛΑΟΗ

ΑΘΗΝΑ-Ι-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΗΜΑΙΕΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ὁ Σημαῖες πού εἶχαν φυλα-χθεῖ τὴν ἐπομένη τῆς 25 Μαρτίου, ξαναβγήκαν γιὰ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, τὴ βασιλικὴ γιορτὴ. Κι' ἡ Ἀθήνα πλέει πάλι στὰ γαλάζια. Δὲν εἶναι σπῆτι, σπιτάκι, μαγαζί, κατάστημα, περι-πτερο, πού νὰ μὴν ἔχῃ τὴ σημαία του. Σ' ὅλους τοὺς δρόμους καὶ σ' ὅ-λες τὶς συνοικίες, ὡς τὶς πιδ μακρι-νές, τὶς πιδ ἀπόνετρες. Καὶ δὲν εἶ-ναι μόνο οἱ σημαῖες πού στέκονται στὴ θέσῃ τους καὶ πού μόνο ὁ ἀέρας τὶς κουνάει· εἶναι κι' οἱ ἄλλες πού μετακινούνται, πού τρέχουν ἀκατάπαυ-στα στοὺς δρόμους, οἱ σημαῖες τῶν τράμ, τῶν λεωφορείων, τῶν αὐτοκι-νήτων, τῶν ἀμαξίων, κι' αὐτὲς ἀμέ-τρητες, πλήθος. Σηματιστολισμός τε-λοσπάντων γενικός, ὅπως ποτὲ ἄλλο-τε δὲν ἔγινε. Τώρα πού σὰς γράφω, ὅταν γυρίζω πρὸς τὸ παράθυρό μου, βλέπω στὸ ἀντικρυνὸ μπαλκόνι νάνε-μίζῃ μιὰ πελώρια γαλανόλευκη. Ἀλλ' ἂν πλησιάσω τὸ παράθυρο, καὶ προ-βάλλω, καὶ σκύψω, θὰ ἴδω πολλές, ἀπειρες—μικρὲς σημαῖες καὶ μεγά-λες, φτωχὲς καὶ πλούσιες, παλιές κι' ὀλοκαίνουργες, στεριανὲς καὶ θαλασ-σινές. Τὸ διπλάνο μου ξενοδοχεῖο ἔ-χει μιὰ μεγάλη, τὸ ἀντικρυνὸ του μα-γαζάκι μιὰ μικρή, ἡ παραπάνω πολυ-κατοικία μιὰ μεγάλη καὶ τέσσερις μι-κρότερες. Κάθε κτίριο ἔχει τὴν ἀνά-λογη μὲ τὸ ἀνάστημά του καὶ τοὺς πόρους του σημαῖα. Κι' αὐτὸ τὸ γα-λάζιο πού βλέπει παντοῦ—γιατί τὸ ἄσπρο στὴν ἀπόσταση χάνεται καὶ μόνο τὸ γαλάζιο κυριαρχεῖ—σοῦ δί-νει τὴν παράξενη ἐντύπωση πῶς εἶ-ναι κομμάτια κομμάτια, πεσμένα στὴ γῆ, ἀπὸ τὸ ἀπέραντο ἐκεῖνο γαλάζιο πού σχηματίζει τὸ θόλο πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι σου. Καὶ νομίζεις πῶς βρί-σκεσαι πιδ κοντὰ στὸν οὐρανὸ τῇ γα-λανῇ καὶ γιορτινῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ. Τὸ θέαμα, ἀλήθεια, εἶναι ἔξοχο. Καὶ γε-μίζει τὴν ψυχὴ χαρὰ, ἀγαλλίαση καὶ περηφάνεια.

Ἀλλ' ὡς νὰ ἐτοιμασθῇ τὸ θέαμα αὐτό, πόση φροντίδα, πόση φασαρία, πόσες συζητήσεις, φιλονικίες καὶ σκηνὲς σ' ὅλα τὰ σπῆτια! — Ὅθ βά-λετε σημαῖα; — Ὅθ φτιάσετε ἢ θά-γοράσετε ἑτοιμῇ; — Ἀλήθεια, πόσο μεγάλη πρέπει νὰ εἶναι στὸ δρόμο μας; — Μὰ σὲ ποῖον τομέα ἀνήκετε; — Ποῦ πούλοῦν πιδ φτηνὲς σημαῖες ἢ πιδ φτηνὸ ὕψος γιὰ νὰ ράψου-με; — Μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ τῆς θα-

λάσσης, ἀφοῦ εἴμαστε στὴ στεριά; — Κάνει μιὰ παλιά πού ἔχουμε ἢ εἶναι μικρή; — Ἀμὴ κοντάρι; πού θὰ βροῦ-με καλὸ κοντάρι; — Κάνει νὰ εἶναι ἄδαφο, γιατί τὰ βαμμένα εἶναι πρό-στυχα; — Καὶ πού θὰ βάλουμε μεῖς τὴ σημαία μας, ἀφοῦ δὲν ἔχουμε μπαλ-κόνι; — Ἀ! ἂν μᾶς τὴν κλέψουν τὴ νόχτα, πού τὸ παράθυρό μας εἶναι χαμηλὸ; — Ψηλότερα; Καὶ πού θὰ σταθῇ τὸ κοντάρι; καὶ ποῖος θάνεθῇ νὰ τὸ στήσῃ; — ὦ! αὐτὴ τὴ σημαία ἔφερε; Δὲν τὴ θέλω, εἶναι μίζερη! — Εἶναι πολὺ καλὴ! — Ὅθ γελᾷ ὅλη ἡ γειτονιά! — Ἀσε νὰ κρεμασθῇ, νὰ ἰδῇς τί φιγούρα θὰ κάνῃ! — Ἀ! τόσο μεγάλη σημαία; πολυτέλεια! πόσο τὴν πήρες; δὲν λυπήθηκες τὰ λε-φτά; — Καίμενε, μιὰ φορὰ κάνει κα-νένας μιὰ σημαία, καὶ νὰ μὴν εἶναι τῆς προκοπῆς; ... »

Τέτοια ἀκουγα παντοῦ ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες πού ἐτοιμαζόταν ὁ μεγάλος, ὁ γενικός, ὁ ἀπέραντος κι' ὁ ὠραί-οτατος αὐτὸς σηματιστολισμός. Οἱ ἀν-θρώποι ἐμόχθησαν καὶ ἐξοδεσαν, πολ-λοὶ μάλιστα καὶ περισσότερο ἀπ' ὅσο μπορούσαν. Ἀλλὰ «τὰ καλὰ κόποις κτῶνται». Κι' ἄξιζε, μὰ τὴν ἀλήθεια, τὸν κόπο τὸ ὑπέροχο θέαμα πού πα-ρουσίασε ἡ Ἀθήνα τὴν 25 Μαρτίου καὶ σήμερα. Καὶ μόνο ἡ Ἀθήνα; Παντοῦ, σ' ὅλες τὶς ἐλληνικὲς πό-λεις, ἀπὸ τὶς πιδ μεγάλες ὡς τὶς πιδ μικρὲς, ὡς τὰ χωριά, ἦταν τὸ ἴδιο. Μυριάδες μυριάδων σημαῖες ἐκουμά-τιζαν αὐτὲς τὶς ἡμέρες. Καὶ παν-τοῦ οἱ ἄνθρωποι, μὲ τὴν ψυχὴ γε-μάτη χαρὰ καὶ περηφάνεια, ἐνόμι-ζαν πῶς βρίσκονται πιδ κοντὰ στὸν οὐρανόν...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΒ'.

Τοῦ οἰχτήκαν ὅλα τὰ ζῶα, τὸν ἔπιασαν, τὸν ἀνάγκασαν νὰ σταθῇ ἀκίνητος κι' οἱ δύο γαϊδαρέλοι ἄρχισαν πάλι νὰ τραβοῦν. Μὰ τοῦ κἄκου! ὁ Γκρινιαῖος ἀντιστεκόταν μὲ τόση δύναμη, ὥστε τοὺς ἔφευγε. Καὶ πού νὰ βγῇ δόντι! Τὸν ξανάπιαναν, ξανατραβοῦσαν, μὰ πάλι τὰ ἴδια. Γίνον-ταν μαλλιά κουβάρια. Κι' ἐπειδὴ ὅλοι φώναζαν μαζί κι' ὁ Γκρινιαῖος πε-ρισσότερο ἀπ' ὅλους, ἔκαναν τέτοιο θόρυβο, πού ἀναστατώθηκε κι' ἡ αὐλὴ καὶ τὸ σπῆτι.

Ἐτρεξαν καὶ τὰ σκυλιά, νὰ ἴδουν τί συμβαίνει, καί, ὅπως κάνουν τὰ σκυλιά πάντα ὅταν βλέπουν καναὶ, ἄρ-χισαν νὰ γανγίζουν μὲ θυμὸ. Ἀπεναν-τίας οἱ γάτες, ἅμα εἶδαν ἐκεῖνη τὴ φα-σαρία, φοβήθηκαν καί, μὲ φουντωμέ-νες οὐρὲς, ἔτρεξαν νὰ κρυφθοῦν.

Ἀλλὰ μιὰ στιγμὴ πού εἶχαν πέσει κάτω ὅλοι κι' ἐτοιμαζόνταν νὰ ση-κωθοῦν καὶ νὰ ξαναρχίσουν, ὁ Γκρι-νιαῖος τοὺς φώναξε:

— Σταθῆτε! Μὴν κοπιᾶτε ἄδικα. Κανένα δόντι δὲν πονᾷ!

— Ψέμματα! φώναξε ὁ Πασάς φο-βᾷται καὶ γι' αὐτὸ τὸ λεί.

— Ὁχι, ὄχι, σὰς ὀρκίζομαι! εἶπε κλαίγοντας ὁ Γκρινιαῖος. Ποτὲ δὲν μοῦ πόνεσε δόντι.

— Ἀμ' τί ἔσκαυες λοιπὸν ὅλη νύχτα;

Εἶχα φάει ἄγουρα, πράσινα μῆλα, πολλά. Καὶ γιὰ νὰ μὴ μὲ πῆτε λαί-μαργο, σὰς εἶπα ψέμματα πῶς εἶχα πονόδοντο.

— Μπᾶ, τὸν κατέγοραρο!... Σοῦ πέρασε τουλάχιστο τώρα;

— Μοῦ πονεῖ ἀκόμα, μὰ λιγάκι. Θὰ περάσῃ. Ὅσοι σὰς εὐχαριστῶ πού νοιαστήκατε γιὰ μένα.

— Μπᾶ, σὲ καλὸ σου!... Ἐλα, σάφηνοῦμε τώρα, ἡσύχασε... Μ' ἄλλη φορὰ δὲν σὲ ξαναπιστεύουμε καὶ νὰ τὸ ἔξῃς. Ψεῖψη!

Τοῦ ἔλυσαν τὸ δόντι, ἔφυγαν καὶ τὸν ἀφήσαν μονάχο, σκυφτό, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα πάνω στὴν κοιλία, πού πραγματικῶς δὲν τοῦ πονοῦσε τώρα τόσο πολὺ. «Πῆγα νὰ πεθάνω, συλλογίζονταν. Χωριστὰ τί τραβήξα μὲ τὸ ψέμμα πού εἶπα. Ἀ, ποτὲ δὲν θὰ ξαναφάω ἄγουρα, πράσινα μῆλα...»

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

«Η νοικοκυρά έγινε κατακόκκινη. Τι λές, παιδάκι μου; φώναξε. Νά μάς πληρώσης τώρα θέλεις; Μπά, σέ καλό σου! Μά έμεις δέν έχουμε ξενοδοχείο, τή φιλοξενία μας δέν τήν πουλάμε, τή δίνουμε χάρισμα!

— «Ω! μέ συγχωρείτε! ψιθύρισε ντροπιασμένος ο Μάριος. Σας ευχαριστώ πολύ...

— Καί θά μάς ευχαριστήσης καλύτερα, αν μάς κάνης μιιά χάρη, είπε ή νοικοκυρά.

— Τι χάρη; Έκαμε πρόθυμος ο Μάριος πού άλλο δέν ήθελε παρά νά τήν ικανοποιήση.

— Άκου. Άν τύχη καί ξαναπεράσης απ' τό χωριό μας, νάρθης στό σπίτι μας νά μάς ίδης καί νά σέ ίδουμέ. Αυτό μόνο, παιδί μου.

Ορίστε, οί άνθρωποι πού ο Μάριος τούς πήρε γιά ληστές καί κακούργους! Κι' είχε ξεχάσει νά πετάξη καί τήν πέτρα πού έκρυφε κάτω από τό μαξιλάρι του! Τι θάλεγαν όταν θάστρωναν τό κρεβάτι καί θά τήν έβρισκαν; Γιά φαντάσου νά καταλάβαιναν γιά ποιό λόγο τήν είχε κεί ο μουσαφίρης τούς! τί ντροπή!

— «Ω, σάς τό ύπόσχουμαι μ' ελγ μου τήν καρδιά! φώναξε. Ποτέ δέν θά ξεχάσω τήν ευγενική σας φιλοξενία! Καί τώρα σάς αφήνω γεια.

— [Στό καλό, παιδάκι μου. Καλό ταξίδι. Νά σέ φιλήσω!

Καί καθώς τού έσφιγγε τό χέρι πού τής είχε τείνει ο Μάριος, ή καλή γυναίκα τόν αγάλλιασε καί τόν φίλησε στό μάγουλο. Συγχρόνως τού έδωσε ευγενικά ένα δεματάκι τόσο δά, κάτι σκληρό, στρογγυλό, τυλιγμένο καλά σ' ένα χαρτί καί δεμένο μέ σπάγγο.

— Τι είν' αυτό; ρώτησε ο Μάριος.

— Κάτι πού τό είχες ξεχάσει...

— Όχι, δέν είχα τίποτα... δέν ξεχάσα τίποτα...

— Πάρ' το σου λέω... δικό σου είναι...

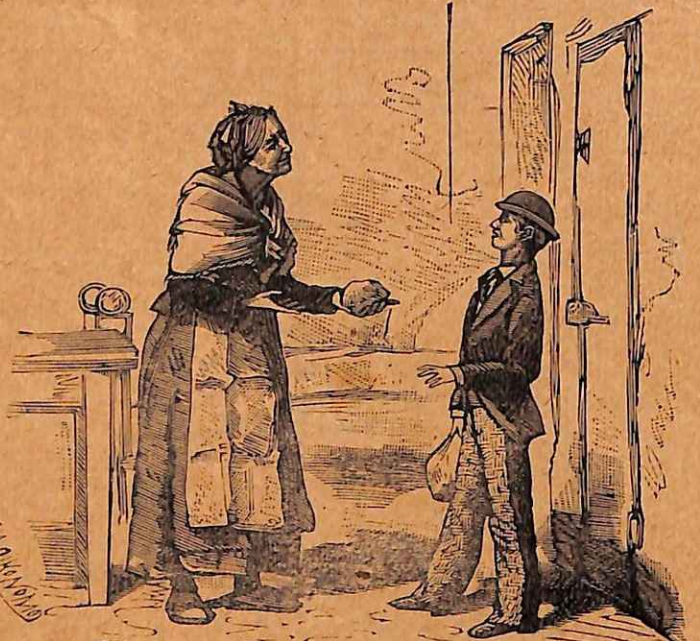
Κι' ή γριά τού τό έβαλε στήν τσέπη. Ο Μάριος ένόμισε πώς ήταν κανένα δώρο, κανένα φαγώσιμο. Καί ψιθύρισε:

— «Ω, μά γιατί νά πειραχθώτε;

— Δέν πειράζει... πάρ' το!

Αποχαιρέτησε ακόμα μιιά φορά κι' έφυγε μέ τούς φίλους του πού περίμεναν απέξω.

Όταν άφησαν πίσω τούς τό γραφικό σπιτάκι τού χωριού, πού τώρα φαινόταν άππο άνάμεσα σέ πρασινάδες, οί φίλοι ξαναρότησαν τόν Μάριο νά τούς πη άληθινά πώς πέρασε τή νύχτα, κι' αυτός τούς τά διηγήθηκε όλα: τό φόβο του, τόνειρό του, τήν πέτρα πού είχε πάρει γιά όπλο καί πού τήν είχε ξεχάσει κάτω απ' τό μαξιλάρι του, καί τέλος τό ξύπνημά του τό

«— Πάρ' το, σου λέω, δικό σου είναι! » (Σελ. 204, στ. α')

πρωί, πού τού έδειξε τήν πλάνη του...

— Άμ αυτό πού κρατάς τί είναι; τόν ρώτησε ο Δουμποδάνος; σου έκαμαν κανένα δώρο;

— Ά, ναι! Έκαμε ο Μάριος τήν ώρα πού έφευγα, ή γριά μου έβαλε στήν τσέπη αυτό τό πακετάκι. Δέν ξέρω τί είναι. Άς τό λύσουμε νά ίδουμέ...

Καί καθώς περπατούσαν, ο Μάριος έλυσε τό μικρό δέμα, τό ξεδίπλωσε, καί τί νομίζετε, βρήκε μέσα; μιιά πέτρα στρογγυλή!

— Τι είν' αυτό; ρώτησαν οί φίλοι μέ άπορία.

— Πώ, πώ, τί ντροπή! φώναξε κατακόκκινος ο Μάριος. Είναι ή πέτρα πού σάς είπα!... Νά, ή ίδια, τή γνωρίζω... Τήν ώρα πού προγευμάτιζα κάτω, ή νοικοκυρά άνέβηκε πάνω στήν κάμαρα νά στρώση τό κρεβ-

βάτι, τή βρήκε κάτω απ' τό μαξιλάρι, κατάλαβε γιατί τήν είχα εκεί, καί τώρα—τί ντροπή—μου τήν κάνει πεσκέσι γιά νά μου δώση ένα μάθημα.

— Είδες εκεί λεπτότητα! είπε ο Σαιζάνης μέ θαυμασμό.

— Μά καί τί ευγένεια! είπε ο Μοντανής.

— Άλήθεια, όμολόγησε ο Μάριος. Άντί νά θυμώσουν πού τούς πήρα γιά κακούργους, νά μέ βρίσουν, νά μέ διώξουν, αυτοί μέ περιποιηθήκαν ως τό τέλος, μέ φίλησαν σάν έφευγα καί μέ παρακάλεσαν, αν ξαναπεράσω απ' τό χωριό τους, νά πάω πάλι νά μέ φιλοξενήσουν! Τήν πέτρα αυτή μου τήν έδωσαν, γιά νά μου δείξουν μέ τρόπο πώς κατάλαβαν τίς άδικες ύποψίες μου, μά πώς δέν τούς ένοιασε καί μέ συχώρεσαν. Ά, θά τή φυλάξω αυτή τήν πέτρα! Θά μου θυμίζει πώς δέν πρέπει νά βιάζομαι νά κρίνω τούς ανθρώπους, κι' ο νοός μου νά μ'ήν πηγαίνει πρώτα στό κακό, παρά στό καλό.

— Μπράβο, Καπάνη! φώναξε ένθουσιασμένος ο Σαιζάνης. Αύτά τά είπες πολύ ώραία, σά μεγάλος.

— Καλά είπε ο θεός μου, πρόσθεσε ο Μοντανής, πώς στό ταξίδι μαθαίνει κανένας πολλά πράγματα καί αποκτά πείρα τού κόσμου.

— Πήτε μου τώρα καί σεις: πώς κοιμηθήκατε στού κυρ-Γιάννη; ρώτησε ο Μάριος.

— Μ'ήν τά ρωτάς! τού άποκρίθηκαν. Νά, όπως κοιμάται κανένας στόν άχυρώνα!

— Τι; στόν άχυρώνα σάς έβαλε;

— Δέν είχε πού άλλο νά μάς βάλη.

— Τόν ύπνο μας ούτε ο έχθρός μας νά μ'ήν τόν κάνη! Σκληρό πέτρα τό κρεβάτι μας!

— Δέν βλέπεis εδώ; είπε ο Σαιζάνης. Καί μέ χαμόγελο, τίναξε κάτι μικρά άχερα καί ξερόχορτα πού ήταν ακόμα κολλημένα στά ρούχα του καί στά μαλλιά του.

— Φάγατε τουλάχιστο καλά; ρώτησε ο Μάριος.

— Άρκετά, άποκρίθηκε ο Δουμποδάνος. Τό φαί δέν ήταν βέβαια περίφημο, μά ήταν άφθονο. Άλήθεια, Σαιζάνη;

Ο Παύλος έκαμε πώς βήχει, όπως πάντα όταν δέν ήθελε νάποκριθ.

(Ακολουθεί) Μετάφρ. π. ι. φ. καί Γρ. β.

Ο ΚΟΥΦΙΟΚΕΦΑΛΑΚΗΣ

(ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ)

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Γιάννης. — Δέν τό ξεχάσα! "Α! όχι, τό ξεχάσα. Δέ θά πώ αυτό. "Όχι, όχι. "Αν έρθη ο νοικοκύρης, θά π'ής. Είπ' ο κύριός μου, δέν είναι δώ. "Ετσι είναι. Τώρα είναι σωστό. "Αλλη μιιά φορά. "Αν έρθει ο νοικοκύρης, είπ' ο κύριός μου, δέν είναι δώ. "Ωραία, Μόνο μ'ήν τό ξεχάσω. Τι νά κάνω; Τι νά κάνω; "Α! Θά τό λέω. Θά τό λέω όλοένα. "Αν έρθη ο νοικοκύρης, είπ' ο κύριός μου, δέν είναι δώ. "Αν έρθη ο νοικοκύρης, είπ' ο κύριός μου δέν είναι δώ. "Αν έρθη ο νοικοκύρης είπ' ο κύριός μου, δέν είναι δώ. "Ας κάνουμε καί δουλειά. (Αρχίζει νά ξεσκονίζει τό σακκάκι. Επαναλαμβάνει άδιάκοπα τά ίδια λόγια, Βουρτσίζει άργά καί επαναλαμβάνει τά λόγια άργά. Βρίσκει δ'ήθεν ένα λεκέ, σουφρώνει τά φρούδια, βουρτσίζει γρήγορα, λέγει καί τά λόγια σέ γρηγορότερο τόνο. "Επειτα πάλι άργά, πάλι γρήγορα κλπ. Χτυπούν).

Γιάννης, πετάγεται ξαφνισμένος. — Χτυπούν! Πάλι πελάτης. "Ωραία. "Εκτακτη μέρα σήμερα. Καλά τ'έλεγα γώ! (Τρέχει, άνοίγει μέ τή συνειδημένη του οβελτάδα). Περάστε, κύριε. Περάστε. "Εδώ είναι ο γιατρός. Περάστε, περάστε, καθήστε.

Σκηνή Θ'

Επισκέπτης, μπαίνει, κάθεται. Γιάννης. — Περιμένετε μιιά στιγμή. Τώρα θά βγ'η ο γιατρός. (Αρχίζει πάλι νά ξεσκονίζει καί νά επαναλαμβάνη μουρμουρίζοντά). "Αν έρθη ο νοικοκύρης, είπ' ο κύριός μου δέν είναι δώ κλπ. κλπ. (Σιγά-σιγά δυναμώνει τή φωνή του).

Επισκέπτης, στήν άρχή δέν προσέχει, μετά τεντώνει τό αυτί του. — Τι; Τι; "Α! "Ετσι; "Ακου δώ, παιδί μου, έγώ είμαι ο νοικοκύρης.

Επισκέπτης, στήν άρχή δέν προσέχει, μετά τεντώνει τό αυτί του. — Τι; Τι; "Α! "Ετσι; "Ακου δώ, παιδί μου, έγώ είμαι ο νοικοκύρης.

Επισκέπτης, στήν άρχή δέν προσέχει, μετά τεντώνει τό αυτί του. — Τι; Τι; "Α! "Ετσι; "Ακου δώ, παιδί μου, έγώ είμαι ο νοικοκύρης.

Επισκέπτης, στήν άρχή δέν προσέχει, μετά τεντώνει τό αυτί του. — Τι; Τι; "Α! "Ετσι; "Ακου δώ, παιδί μου, έγώ είμαι ο νοικοκύρης.

Επισκέπτης, στήν άρχή δέν προσέχει, μετά τεντώνει τό αυτί του. — Τι; Τι; "Α! "Ετσι; "Ακου δώ, παιδί μου, έγώ είμαι ο νοικοκύρης.

νά ξερω έγώ ο κακομοίρης; Ξέρετε; Είπ' ο κύριός μου δέν είναι μέσα. (Λέγοντας αυτά δείχνει τήν πόρτα τού γραφείου).

Επισκέπτης, σηκώνεται δυσάρεστημένος. — Χμμ... (Δείχνει τό γραφείο, μέ τήν πρόθεση νά μπ'η μέσα). Στό γραφείο του είναι;

Γιάννης, τρέχει καί φράζει τήν πόρτα μέ άνοιχτά τά χέρια. — "Όχι, όχι, κύριε, Μ'ήν μπ'ητε. Δέν είναι μέσα. Δέν είναι. Μο' τόπε ο ίδιος. Δέν είναι μέσα, δέν είναι.

Επισκέπτης, προχωρεί. — Φύγε από δώ, παλιόπαιδο!

Γιάννης. — Σας όρκίζομαι, κύριε. Τι όρκο νά σας κάνω; Είλν' ανάγκη δηλαδή νά σας όρκιστώ; Σας λέγω δέν είναι μέσα. Φύγετε. Σας πέρασα γιά πελάτη καί σας είπα πώς είναι μέσα. "Ετσι τούς γελάμε τούς πελάτες. Τούς λέμε: Μέσα είναι ο για-

τρός, περιμένετε. "Ενώ ο γιατρός είναι στό κουρείο. Κι' όταν πάλι έρχεται ο νοικοκύρης, λέμε: Δέν είναι δώ ο γιατρός, ενώ ο γιατρός είναι...

Επισκέπτης, τόν διακόπτει. — "Ενώ ο γιατρός είναι μέσα.

Γιάννης, στενοχωρημένος, μουρμουρίζει. — "Αχ, δέν τάπα καλά. Τά μπέρδεψα.

Επισκέπτης, σπρώχνει τόν Γιάννη. — Στάσου!

Γιάννης, ξεφωνίζει. — Μή! Σας όρκίζομαι! Νά χαρήτε τά παιδιά σας! Δέν είναι μέσα. Μο' τό είπε ο ίδιος. "Όταν έρθη ο νοικοκύρης νά π'ής...

Σκηνή Ι'

(Ανοίγει ή πόρτα καί μπαίνει ο γιατρός).

Γιάννης, σηκώνει τά χέρια στόν ούρανό. — Μοναχός του φανερώθηκε. "Εγώ δέ φταίω. (Στόν κύριό του).

"Εγώ, κύριέ μου, όπως μο' τά είπατε τά έφτιαξα. "Εγώ δέ φταίω...

Επισκέπτης, στενοχωρημένος. — Μά γιατρέ μου, επιτρέπεται νά...

Γιατρός, στενοχωρημένος. — Νά μέ συγχωρείτε, κύριέ μου. "Εγινε παρεξήγησης. Κάθε άλλο παρά αυτό πού νομίζετε. "Ο μικρός είναι, βλέπετε, καινούργιος. Μόλις ήρθε από τό χωριό. Νά μέ συγχωρείτε.

Επισκέπτης, φιαρρίζεται. — "Αφού! (Βγάζει τό παντήλι, σκουπίζεται).

Γιατρός, κάνει έντω-μεταξύ άπειλητική χειρονομία στό μικρό).

Γιάννης, άνοίγει τά χέρια, σηκώνει τούς ώμους, σάν νά λήη δέ φταίω).

Γιατρός, στό νοικοκύρη. — Είστε, βλέπω, κρυωμένος. Πρέπει νά προφυλαχθ'ητε Φυσικά, έξ αϊτίας μου κρυώσατε. Βγ'ήκατε γιά νά εισπράξετε τό νοίκι, έχετε μεγάλο δικαίο. Πολύ μεγάλο. Γι' αυτό σάς έφείλω μιιά επίσκεψη. "Εντωμεταξύ, (βάζει τό χέρι στήν τσέπη καί βγάζει σκουπία) πάρτε αυτά τά σκουπία, θά σας κάνουν καλό. Θά έρθω τό άπόγευμα νά σας δώ. Τώρα, δυστυχώς, είμαι ύποχρεωμένος νά περιμένω έναν πελάτη.

(Ακολουθεί) ΠΡΟΣΗΜ

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Στά χωριά τής Ούγγαρίας, τό Πάσχα καί τίς άλλες μεγάλες γιορτές, χαρίζουν στά παιδιά από ένα λαχαρένιο αλογάκι. Είναι τό καθιερωμένο γιορτινό τους δώρο.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

—Γιατί γιατί χαρούμενα
Χτυπάνε οι καρδιές;
Σάν πιά να λέν στη γλώσσά τους
Λογάνια χαρωπά;
Γιατί γελούνε τα μικρά
Κι' οι ευτυχισμένες μάνες
Που απ' το χέρι τ' αγκαλιών
Και πάν στην Έκκλησιά;

—Γιατί σάν σήμερα ο Χριστός
'Ανέβη στα ούρανια.
Χριστός 'Ανέστη ψάλλουνε
Τά πάντα με χαρά.
Χριστός 'Ανέστη οι 'Αγγελοι
Ψέλναν με περηφάνεια
Του τάφου του σάν σήμεριαν
Την πλάκα τη βαρειά.

Δοξολογία [Γ]

ΑΠΟ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΜΟΥ

Καθισμένος αναπαυτικά στο γραφείο
μου μελετώ τα αυριανά μαθήματα που
είναι άρκετα. . . 'Απ' έξω ακούγονται
ακαθόριστα τα κουδουνίσματα των τράμ
που περνούν, ή φασαρία που κάμουν
τά λεωφορεία, τα ούρλιασμα ενός
σκύλου, το κελάιδημα του καναρινιού
μου. . .

Πάνω στο γραφείο μου, ένα ρολόι,
δωρον κάποιου συγγενούς μου, κουνεί
άργα, άργα τους μακρόστενους μαύρους
δείκτες του και χτυπάει μονότονα. . .

Τί, τί, τί, τί, τί. . .
'Αριστερά ύψωνεται μεγαλόπρεπη
ή. . . βιβλιοθήκη γεμάτη από τόσες ά-
ναμνήσεις των παιδικών μου χρόνων!
'Από τ' άνοιχτό παράθυρο φαίνονται
τά ξεβαμμένα κεραμίδια μιας δόκιμη-
ρης συνοικίας με τις καπνοδόχους των
που καπνίζουν διαρκώς και, πάνω σ'
αυτά λίγες αδύνατες γάτες. . .

Δεξιά κι' αριστερά βλέπω λογίων λο-
γιών σπίτια από τα φτωχικά μονόροφα
σπιτάκια ως τις πολυκατοικίες με τα
τόσα πατώματα!

Ένα κύμα ανέμου παρσάφει κάτω
χαρτιά πεταμένα στα κεραμίδια και τα
σκορπά έδω κι' εκεί. . .

Πιο πέρα, πάνω σ' ένα πανώριο βράχο
ύψωνεται ή 'Ακρόπολις και ο Παρθε-
νώνας καμάρωνει υπερόψανος από το
ύψος του τεράστιου βράχου. 'Εχει κον-
τά πάνω στο κοιτάρι της ή 'Ελληνική
κυανόλευκη σημαία κυματίζει.

Έξωφρα ακούονται οι νότες του πρω-
τογόνου αυτού οργανού το οποίο ονο-
μάζεται «όργανάκι». 'Αλλά κι' αυτό δια-
κρίνεται από την σειρήνα του αυτοκι-
νήτου του σταθμού Πρώτων Βοηθειών.

Ένα κοράκι περνάει κροζώντας κι'
ακούεται από μακριά μια σάλπιγγα
που προστάζει συγκέντρωση. . .
Σκοτεινιάζει. . .

Ο ουρανός γίνεται κόκκινος, τα σύν-

νεφα φαίνονται κι' αυτά βαμμένα μ'
ένα έλαφρό κόκκινο χρώμα, και σιγά
σιγά ανάβουν τ' άστρα.

Και μια καμπάνα χτυπά. . .
Τί, τί, τί, τί, τί. . .

Το ρολόι που φαίνεται ότι μου μιλάει,
με βγάζει από τους ρεμβασμούς μου
λέγοντας:

«Γιά ιδες έμε που εργάζομαι από το
πρωί ως το βράδυ χωρίς να σταματήσω
γιατί δεν με μιμῃσαι!»

Και ξαναπιάνω την μισομαθημένη
μελέτη μου. Τί, τί, τί. . .

Ντέντεκιβ [Β]

ΓΝΩΡΙΜΙΑ

Το φετεινό καλοκαίρι το περάσαμε
σ' ένα μικρό δωροφο χωριουδάκι, με
δεκαπέντε μικρά χαριτωμένα σπιτάκια.
Τό σπίτι εις το όποιον καθόμαστε, ή-
ταν ένα κατάσπρρο μικρό σπιτάκι, που
ή αυλή του ήταν σκεπασμένη με μεγά-
λα καταπράσινα δένδρα, και πολλές φο-
ρές καθόμουν κάτω από τον ίσκιό τους.
'Αλλά εξαιρετικά μ' άρεσε να κάθομαι,
κάτω από τον ίσκιό μιας μεγάλης γέρι-
κης άχλαδιάς, και να διαβάζω την ά-
γαπημένη μου «Διάπλασι».

Οι μέρες περνούσαν χαρούμενες στο
χωριό. Έρεχα με τα χωριάτοπούλα
στούς άγρους, γύριζα ύλο το χωριό και
τέλος κατέληγα στο σπιτάκι του μπα-
μπα-Γιάννη, ενός καλού γέρου χωρικού,
που πάντα μου έβγαζε μελόλητες από
τά λίγα μελίδια που είχε. Το δειλινό
δταν ο ήλιος έβγερνε και ή μέρα παρα-
χωρούσε τη θέσι της στην νύχτα, ακού-
γονταν από μακριά τα κουδουνίσματα
των κοπαδιών και τα χαρούμενα γέλια
των μικρών βοσκών, που γύριζαν από
τη βοσκή πίσω στο χωριό.

Ένα δροσερό πρωί κατέβηκα στη
βρύση, να πω λίγο χουστάλλινο νερό.
Όταν ήπια και γύρισα να φύγω, στά-
θηκα λίγο σαστισμένη από τη χαρά μου,
γιατί είδα να κάθεται λίγο πάρα-πέρα,
σ' ένα σπίτι κάτω από τον ίσκιό μιας
κληματαριάς, ένα κορίτσι της ηλικίας
μου και να διαβάζη «Διάπλασι». Κοί-
ταξα καλά μήπως έκαμα λάθος και ό-
ταν βεβαιώθηκα έτρεξα σ' αυτή και της
είπα:

—Θά σάς φαίνεται ίσως περίεργη αυ-
τή ή έπίσκεψή μου, αλλά είδα ότι δια-
βάσετε «Διάπλασι» και σκέφθηκα ότι
θα είσθε και σεις Διαπλάσσοπούλα.

Και αυτή; ή χαρά ήταν άπεριγραπτη
που συνάντησε στο χωριό μια Διαπλά-
σοπούλα γιατί ήταν κι' ή ίδια. 'Αρχίσα-
με τη συζήτηση γιά την αγαπημένη μας
«Διάπλασι» και μου έλεπε ότι είχε το
ψευδώνυμο «Μαργαρίτα».

Οι μέρες περνούσαν τώρα πιο ευχά-
ριστες και ή Μαργαρίτα έγενει η πιο
καλή μου φίλη.

Ηλέντρα [Γ]

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΒΙΟΛΙ

Μέσ' στην παλιά, σαροκαφαωμένη
θήκη του, που οι άράχνες ύφαναν το
λεπτό τους ύφάδι γύρω-γύρω, βόσκε-
ται, χρόνια τώρα, παρατημένο το βιολί!

Τό βιολί, που άλλοτε, στά χέρια του
κυρίου του έψαλλε τη χαρά, τη λύπη, την
αγάπη, τον πόνο. . . τώρα πιά μουγγό
κοίτεται στο άραχνιασμένο κιβούρι του!

Πέρασε από τότε πολλός καιρός; ήταν
ή τελευταία φορά που χέρια ανθρώ-
που. . . του ανθρώπου που μαζί του
σκόρπιζε τους παθιαίριους σκοπούς,
το άγγιζαν.

Από τότε, έφυγε γιά τ' αγύριστο τα-
ξίδι το νέο παιδί, το γεμάτο ζωή, που
είχε τό παλιό βιολί. . . κι' ούτε οι χα-
ροκαμένοι γονιοί—που νάβρη το κου-
ράγιο ή δύστυχη μάνα;—ούτε κανένας
άλλος, άγγιξε. . .

Τώρα πιά, μόνο δάκρυα φέρνει στα
μάτια των γονιών, όπως κι' άλλοτε με
τους λυπητερούς του σκοπούς. Μόνο. . .
πού, τώρα φέρνει δάκρυα χωρίς κανείς
νά τό πειράξη, χωρίς κανείς νά τ' άγ-
γίξη. . . μόνο σ' αντίκρυσμα—απ' τη
θύμηση εκείνου! . .

Κι' είν' ένα ρημάδι τώρα, σάν όλα
τά ρημάδια της ζωής, που μόνο σ' άν-
τίκρυσμα σου φέρνουν δάκρυα! . .

Βλάσης 'Αειθαλής [Β]

ΕΝΑΣ ΓΕΛΑΣΜΕΝΟΣ ΑΠΑΤΕΩΝ

Ο περίφημος Ρωμαίος στρατηγός
Μάρκος 'Αντώνιος συνείδησε να ψαρεύη
με καλάμι, με την βασίλισσα της Αί-
γύπτου Κλεοπάτρα.

Η βασίλισσα ήταν πολύ επιδέξια,
άλλά ο δυστυχής στρατηγός ήταν τόσο
αδέξιος ώστε δεν μπορούσε να πιάσει
τό παραμικρό ψαράκι, και ή Κλεοπά-
τρα τον κοροϊδευε. Μία μέρα, γιά να
κρύψει την αδεξιότητά του, σοφίστηκε
ένα τέχνασμα: 'Εβαλε έναν καλό δύτε,
νά του καρφώνη στο άγκιστρι του, κάτω
πολύ ύψατα ψάρια που του είχε δώσει.

Η Κλεοπάτρα όμως, κατάλαβε την
πονηριά, και ώρισε κι' εκείνη μία μέρα
γιά ψάρεμα. Η μέρα έφθασε, και ο
στρατηγός ακόμη δεν έβριζε τό καλάμι,
κι' αισθάνθηκε ένα δυνατό τράβηγμα.

«Η επιτυχία μου είναι εξασφαλισμέ-
νη» έλεπε με τό νού του. Φαντασθήτε
όμως τό ύψος του καλού (!) ψαριού και
τά κοροϊδία των παρενοχλημένων όταν
τραβώντας τό καλάμι βρήκε στην άκρη
ένα ψάρι. . . τηγανισμένο! . .

(Μετάφραση από τό Γαλλικό)

Πικροδάφνη [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Γιατί, παιδί μου, άφησες τό λου-
κούμι σου μισό;

—Γιά να πω πώς δεν μ' άρεσε και
νά πάρω άλλο, δόλοκληρο.

Πρόμαχος της 'Ελευθερίας

ΗΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

'Αθήναι, 42 οδός Εϋριπίδου
την 5 Μαΐου 1937

Ο Ραδιοφωνικός Σταθμός του Μπά-
ει της 'Ιταλίας, συνεργάζομενος με τη
«Διάπλασι», διοργάνωσε δισεβδομα-
διαίες ειδικές εκπομπές γιά τ' Ελλη-
νόπουλα, τόσο του 'Εσωτερικού όσο
και των Ελληνικών παροικιών του 'Ε-
ξωτερικού ως εξής: Κάθε Σάββατο,
ώρα ('Αθηνών) 9 έως 9, 20' μ. μ.
πρόγραμμα γιά μικρότερα παιδιά Και
κάθε Πέμπτη, την ίδια ώρα (9 έως 9-
20') πρόγραμμα γιά μεγαλύτερα παι-
διά. Γίνονται και παντοίοι παιδικοί
διαγωνισμοί.

Ο ΕΡΑΝΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΔΩΡΟ

Πριν ακόμη προκηρυχθῇ, άρχισαν κιόλα
νά έρχονται εισφορές. Αυτό θα πῇ πώς τ' α
Διαπλάσσοπουλα επιδοκιμάζουν και θέλουν
να βάλουν σέ πράξη την ιδέα. Έχει πολύ δι-
κιο ή Μαίρη Πελάγη, ή παλιά μου Μικρο-
μέγαλη, που μου γράφει: «Μα πώς τό συ-
ζητάς ακόμη, Διάπλασι μου; Πώς γίνεται
νά δατερήσουμε τ' α Διαπλάσσοπουλα στέν
έφορτασμο των Πεντηκάκρων του άγαπη-
μένου τους Φαίδωνα;».

Έμπρός λοιπόν. Ο 'Ερανός γιά τό ά-
ναμνηστικό Δώρο προκηρύσσεται σήμερα.
Όποιος θέλει, μπορεί να στείλῃ την εισφο-
ρά του σέ μένα. Είναι δεκτό και τό μι-
κρότερο ποσό. Προθεσμία δέν βάζω ακόμη,
γιατί έχουμε καιρό. Έπειδή όμως «τό
γοργόν και χάριν έχει», έλπίζω πώς σ'
ένα-δυό μήνες θα μαζεψθούν άρκετά γιά
ένα καλό καλό δώρο, και τότε θα γίνει
ένα καλό καλό δώρο, και τότε θα γίνει
μία 'Επιτροπή από Διαπλάσσοπουλα που θα
τό διαλέξουν, θα τό αγοράσουν και θα τό
προσφέρουν στέν κ. Φαίδωνα! καθώς κι'
έναν διαγωνισμό γιά την 'Αφιέρωση που
θα τό συνοδεύση.

Πρώτη, από τό ώρατο της νησάκι και
μ' ένα ώρατο γράμμα, ή Σανθή Κάμεν
μου έστειλε γιά τό Δώρο δρ. 50. Δεύτερη
δ Διαβάνης δρ. 10. Και τρίτη ή Μαίρη
Πελάγη δρ. 100. Ίδου λοιπόν—καλή άρχή—
και τό

1ο Δελτίο Εισφορών

Σανθή Κάμεν	δρ. 50
Διαβάνης	> 10
Μαίρη Πελάγη	> 100
Τό όλον μέχρι 5 Μαΐου: δρ. 160	

Ευχαριστώ δόλοφυκα τ' α καλά μου παι-
διά γιά τις ώραιες πασχάλινές κάρτες.
Και έλαβα φέτος τόσο πολλές, με τόσο
θερμά λόγια —«καρδιάθγαλτες ευχούλες»
κατά τη συννησμένη έκφραση των Μικρών
'Αγγελιών—και τόσο ζορφεές ζωγραφίες.
Πολλές καμωμένες με τό χέρι. . . Κι' ο
κ. Φαίδων έπίσης έλαβε κάρτες κι' ευχαρι-
στεί όσους τόν θυμήθηκαν. Και του χρό-
νου, καλά μες παιδιά!

Νά που ήρθαν, Σίφουνα, κι' οι ποθη-
τές διακοπές τό Πάσχα. Όχι, δέν σέ πα-
ρεμνήγω. Δέν θ' έπῃ πώς είναι κανένας
«εμπέτης», άν έπιθυμή νά ξεκουρασθῇ και
λιγάκι, νά διασκεδάσῃ, νάνασάνῃ, γιά νά
ξαναρχίσῃ με νέε δύναμη την εργασία.
Πολλούς διαγωνισμούς θα προκηρύξω γιά
τό καλοκαίρι. Σου έδημοσίευσα δυό 'Ασκή-
σεις γιάτί έστειλες δυό φορές από μία μι-
κρή Συλλογή. Θάξησῃ όμως τώρα νά ξα-
νάρθῃ ή σειρά σου. Φαντάσου μόνο πώς
άκόμα δέν ήρθε ή σειρά εκείνων που τους
δημοσίευσα 'Ασκήσεις σ' α πρώτα φυλλά-
δια του Δεκεμβρίου, εκτός μερικών που
ξαναστειλαν από τότε.

Έτσι φαίνεται, Γράφε, «ήρθε ή ώρα»
νά μου γράψῃς και σὺ και νά γνωρισθῇ-
με. Δέν διαδέχεται, νομίζω, την άδερφή
σου που παντρεύεται; Δέν τό αναφέρεις
στο γράμμα σου, αλλά τό θυμήθηκα, γιατί
την άδερφή σου, που είχε και τό ίδιο ψευ-
δώνυμο, την αγαπούσα πολύ. Μήν άμφι-
βάλλῃς πώς τό ίδιο θαγαπήσω και σένα.
Είδα και τό πορτραίτο σου: 15 χρόνων,
στην Ε' Γυμνασίω, ψηλή, μελαχροινή. . .
Με λίγα λόγια; μά δέν χρειάζονταν και
περισσότερα.

Πραγματικώς, Μοντέρνε Δημογόροντα,
τό κύριο Rex, όπως σ' ας έγραφε τότε και
ο κ. Φαίδων, είναι απόκτημα γιά την πρω-
τεύουσα μας και με τό δικιο σου τό θαύ-
μασες τώρα που ήρθε στην 'Αθήνα. 'Αλλά
κι' έγω θαύμασα την περιγραφή που κά-
νεις, προπάντων του Θεάτρου. Τί καλά
που έβρεις τά θεατρικά, και τά σκηινικά,
και όλα. Φαίνεται πώς τά παρακολουθείς
από την έπαρχία σου, διαβάζοντας κάθε
σχατικό.

Έτσι συμβαίνει, 'Ελενίσσα Καρατζό-
γλου, όταν άφίνῃ κανένας κάτω «γιά αβ-
ρισ». . . Και νά, τέσσερα χρόνια είσαι συν-
δρομητρια και μόλις τώρα κατάρθρωσες νά
μου πρωτογράψῃς. Ότόσο χαίρω πολύ κι'
έλπίζω νά πάρῃς και ψευδώνυμο και νά
μου γράψῃς συχνά (άλλά με πιο ζωηρό
μελάνι, νά ζήε). Σο έστειλα λυόχαρτο.

Τά έλαβα όλα, Ροζελάντια. Ναι, είδες
πώς περνά ο καιρός; Πότε ήρθε τό 1937,
πότε ήρθε ο Μάης, πότε έγινες 16 χρο-
νών και πότε έγιναν 21. . . τά τετραδιά-
κια που μαζεύεις! Σο εύχομαι νά τά έ-
καστήσης, κι' αυτά και τά χρόνια σου.

Επίμονον Πλάσμα, χαίρω γιά την
επιτυχία σου σ' α περισσότερα μαθήματα
κι' έλπίζω, σ' ας έρχομένους διαγωνι-
σμούς, νά έπιτύχῃς σ' όλα. Ευχαριστώ τό
Σύλλογό σας γιά τά έσοπαθήματα που
προσπαθεί νά μου κάνῃ. Ναι, ο καθηγητής
σας ήταν άλλοτε Διαπλάσσοπουλο κι' από
τά θερμάτερα. Τόν θυμομαι πάντα και
τόν ευχαριστώ γιά τά καλά που σ' ας λέει
γιά μένα.

Χαίρω, 'Αεροσυλλέκτη, που αποφάσι-
σες νά μου γράψῃς κι' ένα μεγάλο γράμ-
μα. Με πολύ ενδιαφέρουν διάβασα την άνα-
λυτική σου έκθεση γιά τή Σιβιτανίδο
Σχολή όπου φοιτῃς και σοῦ εύχθήκηκα κα-
λό πτυχίο. Όταν μου κάνῃς κάποια πα-
ραγγέλια, άρκεϊ νά μου γράψῃς ποῦ θέ-
λεις νά σοῦ τή στείλω, χωρίς νά σημειώ-
νῃς και την άλλη διεύθυνση. Σο έστειλα
2 δεσμ. λυόχαρτο.

Τί ώρατα που μου περιγράφεις, Δοξα-
σμένο 'Αρωσάτορι, αυτή την έκδρομή.
Είδα ελοζώντανο κι' εκείνο τό έξυπνο χω-
ριατόπουλο που σ' ας έκανε διάφορες διη-
γήσεις «με χιούμορ» μόνο που έλεγε συχνά
«τό λοιπόν, τό λοιπόν. . .» άν και αυτό
τό έλεγε με χάρη. Ό, πολλοί συνήθιζον,
όταν διηγόνταν, νά λένε και νά ξαναλένε
«τό λοιπόν», με τη διαφορά πώς όλοι δέν
τό λένε με τη χάρη του χωριατόπουλου. . .

Πολύ μ' ευχαρίστησα και τό δεύτερο
γράμμα σου, Προμηθεύ. 'Αλήθεια, άρ-
γισα νάπαντήσω σ' α πρώτο, αλλά έτοι-
μά σ' ας έδωκ' πάντα, και νά τό έφέρῃ. Για-
τί ο χώρος μου είναι λίγος, τά γράμματα
που λαβαίνω πολλά, και φυσικά άργεί νά
έλθῃ τοῦ καθενός ή σειρά. Καθώς θά είδες
σέ προηγούμενο φυλλάδιο, διαβώθηκαν
αυτά τά λάθη των 'Ασκήσεων που σημειώ-
νεις. Φύλλα και 'Οδηγό σοῦ έστειλα. Είδα
που χρησιμοποίησες τώρα τά λυόχαρτα που
δέν μπόρεσες νά χρησιμοποιήσης τότε και
τά φύλλαξες. Αυτό θα πῇ πώς είσαι τα-
κτικός.

Ο πατέρας σου, 'Αρτανιάν, ακριβώς
γιατί είχε την ιδέα πώς δέν είσαι ακόμη
«γί» αυτές τις δουλειές, χάρηκε ακόμη
περισσότερο άμα είδες την έπιτυχία σου.
Ναι, και των δικών σου 'Ασκήσεων έχεις
τό δικαίωμα νά στέλνῃς τις λύσεις όπως
και τὼ ξένων. Δέν ήταν, βλέπεις, δικιο
νά χάνῃ κανείς τις λύσεις των 'Ασκήσεων
που συνθέσες ο ίδιος, αφού μάλιστα πολ-
λές φορές τις δημοσίευα αλλαγμένες, με
άλλες λέξεις, ώστε νάχῃ νά λύσῃ κι' ο συν-
θέτης κάτι τί. Ταποτέλοματά του 281ου
θερήσαν ακόμη, αφού μόλις το 277ου
δημοσιεύθηκαν τελευταία. Θα δημοσιευθόν
δηλαδή πρώτα άλλων τριών. Τό Πένταθλο
προσεχώς.

Δόλυ, σ' α 21ο φυλλάδιο δημοσιεύθηκε
έναν γρίφο σου, ώστε συμπεράνω ότι δέν
έχάθηκε τίποτα κι' ίσως θα είδες κι' ά-
πάντηση σ' α προηγούμενο γράμμα σου.
Αποτομέρεις από τό κομμάτι σου δέν θυ-
μομαι πιά! θυμομαι μόνο πώς μου φά-
νηκε κάπως συγκεχυμένο, όχι πολύ καθα-
ρό. 'Αλλ' αφού εῖς τό αίσθάνσαι τόσο,
ατί δέν τό ξαναγράψῃς; 'Ασφαλώς θα
ήνῃ καλύτερο. Σέ συμβουλεύω μάλιστα
νά περιορίσῃς στην ιστορία, στή διήγηση,
χωρίς εξηγήσεις και συμπεράσματα. Μήν
έσχάσῃς μόνο νά σημειώσῃς από πάνω:
«Στέλνεται γιά δεύτερη φορά ξαναγραμ-
μένο».

Κάνεις καλά, Έντα Γκάμπλερ, που
διαβάσεις όλη την 'Αλληλογραφία μου, για-
τί οι άπαντήσεις μου, που τις βρίσκεις πάν-
τα τόσο ταιριαστές, δέν ταιριάζουν μόνο
σ' εκείνον που απευθύνονται, αλλά και σέ
πολλούς άλλους, και κάποτε σέ όλους. Την
αγάπη σου τή βλέπω και ποτέ δέν θα μου
περνούσε ή ιδέα πώς. . . με κοιλαεύεις!
Γιά τό διήγημα τί νά σοῦ πῶ; 'Αμα έχῃς
μία υπόθεση που σοῦ άρέσει—γιατί πρώτα
σέ σένα πρέπει νάρέσῃ—γράφε την όπως
μπορείς. Η τέχνη αυτή δέν διδάσκειται.
Θά σοῦ συστήσω μόνο νάφινῃς κατά μέρος
τόν έαυτό σου και νά λές τά πράγματα
άπλά, αντικειμενικά, με σκφήνια, τάξη
και ακριβολογία. Τά διακοσμητικά είναι
περιττά. Βάζε τα μόνο όπου έρχονται
μόνα τους.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δέν εγκρίνεται, ούτε άνα-
νώνεται, άν δέν συνοδεύεται από τό δικαίωμα,
δρ. 10.—Τά εγκρινόμενα ή άνανεούμενα ισχύουν
δρ. 30 Νοεμβρίου 1937. Όσα συνοδεύονται από
Α. άνήκουν σ' άγόρια, και όσα από Κ, σ' κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: 'Εξυπνες Κου-
τές, κ. (+;-) Ζουζούνι, ά. (. . .).
'Ιδεώδες των 'Ελλήνων, κ. (ΔΜ). 'Αλε-
ξία, κ. (ΜΠ). Κερμιάν, κ. (??;);.

Η Διάπλασι άσπάζεται τους φίλους
της: 'Υδραίοπουλο (ευχαριστώ γιά όλα)
και ο κ. Φαίδων έπίσης, τά παιδιά που
λένε πώς δέν είναι πιά «μωρά» γιά νά
παίρνουν Διάπλασι, ασφαλώς δέν με έξερουν
άν με ήξεραν και τό έλεγαν, τότε θα ήταν
«μωρά»; Σπενδρόμπετην (αυτό, καθώς
θα είδες, σοῦ ανέκρινα, χαίρω που ξανα-
μπάνεις στην κίνηση κι' έλπίζω αυτή τη
φορά νά μῃν αποχωρήσῃς «αδρότως» δέν
αμφιβάλλω πώς τό ίδιο καλῶ, και καλύ-
τεροι, θα είναι οι βαθμοί σου στή β' έξα-
μηνία) Μελέαγρον (θα είδες βέβαια την
έγκρισή χαίρω πολύ γιά την άπόφασή σου)
ο κ. Ε. σ' ευχαριστῇ γιά τό παίγμα θά
σοῦ πῶ άμα τό διαβάσω με τή σειρά του)
Μπετόβεν (αφ' αλήθεια) Λευκή 'Αραπί-
ναν (ευχαριστώ πολύ περιμένω) Μεροει-
τές (νά σ' ευχαριστήσω μόνο γιά τις ώ-
ραιές κάρτες) σ' α γράμμα σου θάπαντήσω

στο έρχόμενο.) Ρόζ-Λιζόν (ευχαριστώ πολύ· σου έστειλα 3 τετραδία· καλώς να έλθης!) «**Αρχιτοιγογούνες**» (είπα στον κ. Τέλλο· Άγρια πόσο σ' έρεσε το «Πολιμικό Παραμύθι» του, και στον κ. Φαίωνα πώς σ' ένθουσίασε ή «Επιστολή του για τή γλώσσα»· βλέπω πώς αγαπάτε πολύ τή δημοτική, αλλά... χρειάζεται κι' ή καθαρεύουσα—δέν τ' είπαμε;) **Σκυριανόπουλο** (δέν έχεις λυσόχαρτο; πάντως πρέπει να πάρης, και να μου ξαναστείλεις κι' αυτές τίς λύσεις που έγραψες σε κοινό χαρτί και μαζί με γράμμα, γιατί έτσι δέν είναι δεκτές· περιμένω γράμμα σου από τή Θεσσαλονίκη) **Λυσόχαρτο** (δ κ. Π. έλας το γράμμα σου και σ' ευχαριστεί· ή μι' από τίς δυο φωτογραφίες θά δημοσιευθώ) **Πιτσιρίκον** (ευχαριστώ πολύ για το ξεσπάθωμα· έστειλα και λυσόχαρτο) **Έξυπνες-Κουτές** (το ένέκρινον καθώς θά είδατε· ή Άγγελλα έκανε 8 δραχμές, ωστε θά στείλετε ακόμα 2) **Μιράνταν και Μανρέτιαν Στρογγύλη** (πώς περάσατε στη βούλα; ευχαριστώ, και του χρόνου!) **Ολυμμένη Μελωδία**, **Άσπρον Κρίνον**, **Γριδα**, **Άγνούλαν** κτλ. κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 25 'Απριλίου θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 282ου Διαγωνισμού Λύσεων. Δι' λύσεις του φυλλαδίου τούτου δεκταί μέχρι της 8 'Ιουλίου.

257. Δεξιόγριφος

Στις δυο μου άκρες, λύτη μου, δυο γράμματα·
Στή μέση μου, κάτι πολύ γλυκό...
'Από τής φύσης τ' όλο μου τ' άμματα,
Λουλούδι ώραίο, διακοσμητικό.
'Αφανής 'Ηρώας

258. Μεταγραμματισμός

Πρίν να γίνη ό κόσμος, έσως
—Τό γνωρίζεις, φίλε ή φίλη—
Δέν υπήρχε ούτε ή ύλη.
'Ε, αυτό θά γίνη πάλι,
Του Αίγαίου κάποια νήσος
Τό λαιμό άν μεταβάλη.

Καμπρών

259. Αναγραμματισμός

'Ιδές στην έκκλησία,
Στών πόλεων τ' άείχη,
Στά φρούρια, στα παλάτια...

Μπερδεύεις τ' στοιχεία;
Σου τρέχουν, άν σου τύχη,
Με στεναγμούς τ' μάτια.

Γκέτσα

260. Αίνιγμα

Παίζεται, είναι μουσικό
'Οργανο άπλό, μ' τί γλυκό,
Τό άρσενικό μου.
Παίζουν χαρούμενα παιδιά,
Σ' όπλεια θέλεις, σ' σχολεία,
Στό θηλυκό μου.

Διπρόσωπη

261. Τρίαινα

Νάνικατασταθούν οι ά-
στερίσκοι διά γραμμάτων
ώστε ν' άναγινώσκονται
καθέτως έξ άριστερών κα-
τά σειράν: άμυντικών ό-
πλων, χώρα της 'Ελλάδος,
μεγαλόνησος· όριζοντίως:
γεωργικών εργαλείων.

262. Κρυπτογραφικόν

1231526578908 = Κράτος ευρωπαϊκόν
23783 = Συναίσθημα
36808 = Δένδρον καρποφόρον
4052 = Νήσος

5736082 = 'Ο άννός του Πάσχα
632752 = Νήσος
7560708 = Κράτος άμερικαν.
868298 = Χώρα χρυσοφόρος
9878668 = Πόλις της 'Ελλάδος
09102 = Ζώνη

Χάρρυ Μπώρ

263-267. Μαγικόν Γράμμα

Τή άν καλαγή ένός γραμματος εις
έκάστην των κάτωθι λέξεων δι' ένός
άλλου, πάντοτε του αυτού, να σχημα-
τισθούν όνευ άναγραμματισμού άλλαι
τόσαι λέξεις:

τόπος, τείχος, δρόμος, σάλος.
Μελαχροινός· Αντιπλοίαρχος
268. Πρόβλημα
'Ο Α:—'Εάν μου δώσης τ' ά μισά από
τ' άναγραμματόσημά σου, θά έχω 40.
'Ο Β:—Κι' εγώ, άν μου δώσης τ' ά
μισά από τ' ά δικά σου, θά έχω 35.
Πόσα άναγραμματόσημα είχε ό Α και
πόσα ό Β;

269. Γρίφος

Θι ου ου ου
Θι ου ου ου
Θι μν τί; ου ου ου ροιαι.
Θι ου ου ου
Θι ου ου ου
Πικροδάφνη

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. 'Ασκήσεων του φύλλ. 8

75 'Ορόντης (δρών, τίς).—76. Ούρ-
βανός—ο ύρανός.—77. Πανίς—σανίς.—78.
'Ο Πεορίδας, ή πέριδα, το περίδι.—79.
Τ Α Ν Α Γ Ρ Α 80—84 Διά του Ε:
Α Ι Ο Ρ άετός, τείχος, έδρα,
Ν Ι Σ Υ Ρ Ο Σ είδημων, έρωμένος.
Α Υ Δ Ι 85. ΚΕΛΕΒΗ-ΒΟΡ-
Γ Ο Ρ Δ Ι Ο Ν Ν Ε Ο — ΛΟΥΣΩΝ
Ρ Ο Ο Ο (Καβάλλα, 'ΕΛΟ-
Α Ρ Σ Ι Ν Ο Η νΟσία, ΛαΡΟΥς, 'Ε-
θΝόσημον, ΒΛΕΠΩ, 'ΗγΟΥΝ).—86. 'Ο
'Αβραάμ ένθουσίασε τον 'Ισαάκ (δ αύρα,
ά μέθη, οία σε τον εις α, ακ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΖ'—328]
Σ' όλα τ' Διαπλάσπουλα εύχόμεθα
Καλό Πάσχα.

Ρόζ-Λιζόν, Ζακυνθινούλα

[ΛΖ'—329]
Νινέττα, στο Βόσπορο θά καταβούμε
σε 10 μέρες. Μήν τ' κάνεις πάλι σάν
πέρσι. Βγάλε από τώρα την άδεια για
νάρθης τ' καλοκαίρι σε μ'ας. Αειλά

[ΛΖ'—330]
Χιωτοπούλα, εις πόλιν διεύθυναν να
άπαντήσω. Μαύρε Καβαλλάρη, για
τήν έορτήν σου χρόνια πολλά.
Λευκή 'Αραπία

[ΛΖ'—331]
Εύχομαι στ' Διαπλάσπουλα Καλό Πά-
σχα. Πειθώ, Κοκκινόσκουφιτσα τετρα-
δικία έλαβα και απέστειλα.—'Υποπλάρα-
χε Κρίστιαν, άλληλογράφησε; Δ/σις:
[ΛΖ'—332].

[ΛΖ'—332]
Η Δ/σις μου είναι: Νικόλαον Παπαδό-
πουλον, 'Ευάρδου 3, 'Αθήναι.—Κα-
τάσκοπος 33—Παγανόπουλος, Κεραμίδα!!!
Τιτάν

[ΛΖ'—333]
Γιαννάκη Μπενέτε, θυμάσαι τούς πού-
λους; Με βρήκες; Είμαι τ'ό:
Τσιγγάνικο Βιολί

[ΛΖ'—334]

Λείλά, όλα στήν έξοχή σε περιμένουν.
Μεεννυ δέν έφθασε ακόμα. 'Υπάρχει
όμως μεγάλη πιθανότητα να μη σε γνωρίσω.
Νινέττα

[ΛΖ'—335]

Στούς άγαπητούς Εύθωρον Σηματοφόρον,
Βιολέτταν των Άλπεων, Φοίβην, Βασι-
λέα του Χιομπορ, Ζακυνθινούλαν, Σφουγγα-
ρήν και 'Γακινθίδα εύχόμεθα καλό Πάσχα.
Κυκλαμιά, Σανθός Ναύαρχος

[ΛΖ'—336]

Εύχόμεθα στ' Άγαπητά Διαπλάσπου-
λα-ες Καλόν Πάσχα.
Σανθή 'Υδροιπούλα
'Υδραϊκόν Κύμα

[ΛΖ'—337]

Καταλύμεν δικτάτορας: Καρπαλέρο=
Κυρίτσης, Καμπανέλια=Γερωντόπου-
λος, Μικρή Άνθοπαλίσ=Ι. Άντωνούλα.
'Εξυπνες Κουτές

[ΛΖ'—338]

Φιντία, έφαγα τή γιαουριά, αλλά όχι
από σένα. Είναι τρίτη φορά που μ'
άποκαλύπτουν.
Χιωτοπούλα

[ΛΖ'—339]

Η Ε. Παγιαύλα='Αγνούλα, κατηγορη-
ματικά δηλώνει ότι δέν έχει καμμία
άπολύτως σχέση με τή Δόλυ. (Διάπλ. βε-
βαιώνει).

[ΛΖ'—340]

Κεραυνοί σάν τής θλιμμένης Μελωδίας
δέν βρίσκουν τή Δόλυ γιατί είναι 'Α-
μαζόνια. 'Ας τ' καταλάβει καλ' ή θλιμ-
μένη Μελωδία κι' άς προσπαθήσει να δράση
μεν διαφορετικά και όχι με κατορθώματα!!!
διαφορετικά, που μαρτυρούν τή στραβή
άποκαλύψεων, που μαρτυρούν τή ουσία
του δόλου μας φτωχά μυαλούδκια... Αιτά
και με τ' συμπάθειο... Δόλυ

[ΛΖ'—341]

Άγαπητή 'Υδροιπούλα, για τήν γιορ-
τή σου δέξου θερμές εύχές και ευχα-
ριστοδμε δι' εύχας σου.

Σανθή 'Υδροιπούλα

'Υδραϊκόν Κύμα

[ΛΖ'—342]

Τ' άγαπητά Διαπλάσπουλα, βρίσκουν
δύσκολο τ' άναγνωρισμό μας και προκη-
ρύσσουμε καινούριο άγρέφων ήθ' ύποιών.
Διαλεχτά βραβεία. Συμμετοχή τ' Ιβραχμος.
Προθεσμία τριμήνης. Δ/σις: 'Ελ ίννη Ζαφει-
ροπούλου Χίος. 'Όσοις εζήτησα, αντιπρο-
σωπεία, συγκινημένες ευχαριστοδμε, με θέ-
λουμε να δράσουμε δίχως βοήθεια άγοριών.
'Επίσης ευχαριστοδμε θερμά τους άποστείλ-
λαντας στίχοι και θά μ'ας όποχρέωναν άν
υποστήριζαν και τον παραπάνω Διαγωνισμό
χωρίς έννοείται συμμετοχή.

Φιλικά

'Αμαζόνες

(Καθυστερημένη)

[ΛΖ'—343]

Αναλλάσσω γραμματόσημα. Στείλατε:
Α Κίτσα Μαλικομένη, Άνδρούτσου 130,
Πειραιά.

[ΛΖ'—344]

Διαπλάσπουλα! 'Αρχιτώ τήν δράση μου
άποκαλύπτοντας: Ρόζ-Λιζόν=Α. Μοά-
τσου.

[ΛΖ'—345]

Θηριοδαμάστρια, για να σταματήσει
τίς έξυπνάδες σου σ' άποκαλύπτω:
Θηριοδαμάστρια=Κόκκινη Άντοκράτειρα=
Κουτσόκου.

[ΛΖ'—346]

Λείλά, Μουσελάν, Μελέη, Τζετλάν, Μπε-
ατούλ, Χιωτοπούλα, Κύρις του Ντάνιαγκ,
Νερμίν, Ένθομαλλούδα, σ' εύχομαι Καλό
Πάσχα.
Κερίμάν